

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LI. — Wydana i rozesłana dnia 25. sierpnia 1905.

Treść: (№ 133—135.) 133. Ustawa, zawierająca zmianę ustaw o podatku budynkowym. — 134. Ustawa, zawierająca przejściowe postanowienia, względem rozkładu podatku budynkowego w gminach i częściach gmin, połączonych z c. k. stołecznem i rezydencyjnym miastem Wiedniem na podstawie dolno-austriackiej ustawy krajowej z dnia 28. grudnia 1904. — 135. Rozporządzenie, dotyczące nostryfikacyi zagranicznych studyów i dyplomów weterynarskich.

133.

Ustawa z dnia 10. sierpnia 1905,
zawierająca zmianę ustaw o podatku budynkowym.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam
co następuje:

§ 1.

Miasta względnie miejscowości Baden (wraz z Alland i Thurngasse, dalej Guteubrunn), Teplitz-Schönau, Karlsbad, Marienbad, Franzensbad, Ołomuniec i Kraków wylacza się z wspomnianego w §ie 6 ustawy z dnia 9. lutego 1882, Dz. u. p. Nr. 17, spisu A miast i miejscowości, dla których wymiar podatku domowo-czynszowego oblicza się na 26²/₃ procent.

§ 2.

Dla miejscowości tych należy podatek czynszowy w latach 1906 do 1920 oznaczyć według ustalonych poniżej stóp,

a mianowicie:

W roku	Potrącenie tytułem kosztów konserwacyi i umorzenia	Podatek domowo-czynszowy
1906	16 procent	26 procent
1907	17 „	25·5 „
1908	18 „	25 „
1909	19 „	24·5 „
1910	20 „	24 „
1911	21 „	23·5 „
1912	22 „	23 „
1913	23 „	22·5 „
1914	24 „	22 „

W roku	Potrącenie tytułem kosztów konserwacyi i umorzenia	Podatek domowo-czynszowy
1915	25 procent	22 procent
1916	26 „	21·5 „
1917	27 „	21 „
1918	28 „	21 „
1919	29 „	20·5 „
1920	30 „	20 „

Od roku 1920 począwszy wynaosić będzie potrącenie z tytułu kosztów konserwacyi i umorzenia 30 procent czynszu brutto a podatek domowo-czynszowy 20 procent podlegającego opodatkowaniu czystego dochodu czynszowego, który pozostaje po potrąceniu tych kosztów konserwacyi i umorzenia.

§ 3.

Obliczając czysty dochód z takich budynków, które według §u 7 ustawy z dnia 9. lutego 1882, Dz. u. p. Nr. 17, podlegają 5cioprocentowemu podatkowi, potrącać należy koszty konserwacyi i umorzenia zawsze według stóp, objętych skalą §u 2.

§ 4.

Ustawa ta nabiera mocy obowiązującej z dniem 1. stycznia 1906.

§ 5.

Wykonanie tej ustawy poruczam Memu Ministrowi skarbu.

W Ischlu, dnia 10. sierpnia 1905.

Franciszek Józef wkr.

Gautsch wkr.

Kosel wkr.

134.**Ustawa z dnia 10. sierpnia 1905,**

zawierająca przejściowe postanowienia względem rozkładu podatku budynkowego w gminach i częściach gmin, połączonych z c. k. stołecznem i rezydencyjnym miastem Wiedniem na podstawie dolno-austriackiej ustawy krajowej z dnia 28. grudnia 1904, Dz. u. p. Nr. 1 z r. 1905.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam co następuje:

§ 1.

Do gmin i części gmin, połączonych według artykułu I dolno-austriackiej ustawy krajowej z dnia 28. grudnia 1904, Dz. u. kr. Nr. 1 z r. 1905, z c. k. stołecznem i rezydencyjnym miastem Wiedniem a mianowicie do gmin: Floridsdorf, Leopoldau, Kagran, Hirschstetten, Stadlau i Aspern, dalej do wymienionych tamże części gmin Langenzersdorf, Strebersdorf, Stammersdorf, Groß-Jedlersdorf, Breitenlee i Mannswörth, dalej przynależna do gminy miasta Groß-Enzersdorf katastralna gmina Kaiser-Ebersdorf Herrschaft, wreszcie do wspomnianej tamże części parceli katastralnej 1634 gminy katastralnej Mauer, stosować należy przy rozkładzie podatku budynkowego, począwszy od roku 1905, jeszcze przez przeciąg lat siedmiu obowiązujące powszechnie przepisy o podatku budynkowym, bez względu na powyższe połączenie.

O ileby która z powyższych gmin lub części gmin jeszcze w roku 1911 podlegała podatkowi domowo-klasowemu, podporządkowanie jej powszechnemu obowiązkowi opłacania podatku domowo-czynszowego nastąpi z rokiem 1912.

Co do lat 1912 do 1926, względnie 1931 stosować się mają do poszczególnych budynków postanowienia przejściowe, zawarte w następujących paragrafach.

§ 2.

Co do budynków, które z końcem roku 1911 podlegać będą (płatnemu lub niepłatnemu) podatkowi domowo-czynszowemu, należy — bez względu na opust, przypadający według ustawy z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220 — w latach 1912 do 1926 obliczać podatek domowo-czynszowy według stóp, ustalonych w podanej niżej skali, a mianowicie wynosi:

w roku	potrącenie z tytułu kosztów konserwacji:	podatek domowo-czynszowy:
1912 . .	29 procent	20 ¹ / ₂ procent
1913 . .	28 "	21 " "
1914 . .	27 "	21 " "
1915 . .	26 "	21 ¹ / ₂ " "
1916 . .	25 "	22 " "
1917 . .	24 "	22 " "
1918 . .	23 "	22 ¹ / ₂ " "
1919 . .	22 "	23 " "
1920 . .	21 "	23 ¹ / ₂ " "
1921 . .	20 "	24 " "
1922 . .	19 "	24 ¹ / ₂ " "
1923 . .	18 "	25 " "
1924 . .	17 "	25 ¹ / ₂ " "
1925 . .	16 "	26 " "
1926 . .	15 "	26 ² / ₃ " "

§ 3.

Co do budynków, które z końcem roku 1911 podlegać będą (płatnemu lub niepłatnemu) podatkowi domowo-klasowemu, obliczać należy w latach 1912 do 1931 włącznie jako podatek domowo-czynszowy:

Każdoczesną kwotę, przypadającą stosownie do ilości części mieszkalnych według taryfy podatku domowo-klasowego tudzież z kwoty, o którą podatek domowo-czynszowy, wynoszący z reguły 26²/₃ procent podlegającego opodatkowaniu dochodu czynszowego (wartości czynszowej) przekracza sumę na wstępie podaną, w roku 1912 jedną dwudziestą, w każdym następnym roku dalszą dwudziestą.

Jeżeli jednak podatek czynszowy, wynoszący 26²/₃ procent podlegającego opodatkowaniu dochodu czynszowego (wartości czynszowej) mniejszy jest, aniżeli każdoczesny podatek domowo-klasowy, wtedy tylko pierwszy należy wymierzyć.

§ 4.

Ustalając czysty dochód z budynków, które w myśl §u 7 ustawy z dnia 9. lutego 1882, Dz. u. p. Nr. 17, podlegają podatkowi pięcioprocentowemu, obliczać należy od roku 1912 począwszy kosztą konserwacji według stóp, objętych skalą §u 2.

§ 5.

Budynki, których obowiązek podatkowy rozpocząć się ma po roku 1911, podlegają opodatkowaniu w rozmiarze, wynikającym z postanowień §§ów 2 i 4 tej ustawy.

§ 6.

Ustawa ta nabiera mocy obowiązującej z dniem ogłoszenia.

§ 7.

Wykonanie tej ustawy poruczam Memu Ministrowi skarbu.

W Ischlu, dnia 10. sierpnia 1905.

Franciszek Józef wkr.

Gautsch wkr.

Kosel wkr.

135.

Rozporządzenie Ministra wyznań i oświaty w porozumieniu z Ministerstwem spraw wewnętrznych z dnia 11. sierpnia 1905,

dotyczące nostryfikacji zagranicznych studiów i dyplomów weterynarskich.

Ze względu na zmiany, jakie pod względem warunków uzyskania dyplomu weterynarskiego powstały przez nowy weterynarski rozkład nauk, ogłoszony dla królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych reskryptem ministeryalnym z dnia 27. marca 1897, Dz. u. p. Nr. 80, uchylam z końcem roku szkolnego 1904/5 tutejsze rozporządzenie ministeryalne z dnia 25 lutego 1872, l. 13.700, Dz. rozp. min. Nr. 16, dotyczące warunków, pod którymi dyplom weterynarski, uzyskany w zagranicznej szkole weterynaryi może być nostryfikowanym w królestwach i krajach w Radzie państwa reprezentowanych oraz ważności studiów, ukończonych przez tutejszych obywateli w zagranicznych szkołach weterynaryi, dla dopuszczenia do egzaminów ścisłych i wydaję w porozumieniu z Ministerstwem spraw wewnętrznych względem nostryfikacji zagranicznych studiów i dyplomów weterynarskich następujące postanowienia:

§ 1.

Jeżeli obywatel tutejszy lub zagraniczny uzyskał w jednym z zagranicznych weterynarskich zakładów naukowych dyplom weterynarski i pragnie na jego podstawie uzyskać ważny w królestwach i krajach w Radzie państwa reprezentowanych dyplom weterynarski wraz z łącząciami się z nim uprawnieniami, zwrócić się powinien w tym celu do grona profesorów jednej ze swojskich akademii

weterynaryi i przedłożyć mu dowody swych studiów oraz sposobu uzyskania dyplomu zagranicznego.

§ 2.

Grono profesorów bada, czy żądający nostryfikacji odbyte studia weterynarskie rozpoczęła na podstawie ważnego w tutejszym kraju świadectwa z matury gimnazjalnej lub realnej lub równorzędnego zagranicznego świadectwa dojrzałości, oraz czy studia te dorównują swoim obszarem i okresem studium weterynarskiemu, wymaganemu na tutejszych akademiach.

Nie można przytem uwzględniać studiów weterynarskich, odbytych przed uzyskaniem dojrzałości uniwersyteckiej.

§ 3.

Jeżeli wykazane studia weterynarskie żądającego nostryfikacji wymogom tym nie odpowiadają, można uzyskanie ważnego tutaj dyplomu uczynić zawisłem od poprzedniego uzupełnienia jego studiów weterynarskich.

Jeżeli nauki te w ten sposób uzupełniono lub też jeżeli przebieg studiów żądającego nostryfikacji odpowiada warunkom, określonym w §ie 2, może go grono profesorów dopuścić do złożenia egzaminów ścisłych, przepisanych dla uzyskania dyplomu weterynarskiego.

Jeżeli żądający nostryfikacji ma być ze względu na przebieg studiów swych i na złożone przezeń przy uzyskaniu dyplomu zagranicznego egzamina ścisłe, od egzaminów tych lub też od poprzedniego uzupełnienia studiów zupełnie lub częściowo uwolniony, winno grono profesorów uzyskać w tym względzie potwierdzenie Ministra wyznań i oświaty w drodze przedłożonego mu i odpowiednio uzasadnionego wniosku.

§ 4.

Gdy żądający nostryfikacji złożył nałożone nań egzamina ścisłe lub od składania ich został uwolniony, należy dokonać jego promocji na akademii weterynaryi i wygotować mu przepisany dyplom lekarza weterynaryi.

Względem taks stosować należy obowiązujące przepisy.

Doktoryzowanym za granicą doktorom weterynaryi (medycyny weterynarskiej) nie wolno używać tutaj tego tytułu.

§ 5.

Tym słuchaczom, którzy ukończyli za granicą całe studia weterynarskie lub część ich, dyplomu jednak nie uzyskali, policzyć można półrocza odbyte w zagranicznych szkołach weterynarskich na poczet przepisanego tutaj studium weterynarskiego tylko wtedy i o tyle, o ile studia te odbywali po uzyskaniu wymaganej tutaj dojrzałości uniwersyteckiej i w jednej ze szkół zagranicznych, stojących

w zasadzie na równi ze swojskimi akademiami weterynaryi.

By uzyskać dopuszczenie do ścisłych egzaminów należy jednak z reguły odbyć przynajmniej ostatnie dwa półrocza na jednej ze swojskich akademii weterynaryi.

Bylandt wlr.

Hartel wlr.